

CUCA CANALS

GENÇ

POE

Korku
Köşkü

GENÇ
T
TIMAS

GENÇ
POE

Korku
Köşkü

GENÇ TİMAŞ
Genç Poe Serisi | 3

Editör | Merve Okçu
Çeviri | Dürdane Tekin
Kapak Tasarım | Book & Look
Kapak Uygulama | Sefer Koçan
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Temmuz 2020
Raf | 13+ Roman Öykü
Yayın No | 4947

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3407-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım

Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul

Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No** | 44452

© Cuca Canals, 2017

© 2020 *La mansión de los horrores* orijinal adıyla edebé (İspanya) tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

İLK KEZ BİR ROMANIMI OKUYAN OKURLARA MEKTUP

Sevgili dostum,

Benim adım Edgar Allan Poe, on bir yaşındayım ve Massachusetts'in başkenti Boston'daki Morgue Sokağı'nda üvey ailemle birlikte yaşıyorum.

Annem üç yıl önce öldü fakat babam yaşıyor, ben ise bunu kısa bir süre önce öğrendim. Uzak bir akrabanın verdiği bilgiler sayesinde babamın Dublin'de yaşadığını öğrendim. Görünüşe bakılırsa annemin ölümünden sonra bizi terk etmiş. İki öz kardeşim var: Rosalie ve William Henry. İki sene önce evlatlık verilene ve farklı ailelerin yanına taşınana kadar üçümüz birlikte bir yetimhanede kalıyorduk. Şansa bakın ki Rosalie, üvey ailesiyle birlikte benim evimden sadece iki sokak ötede yaşıyor. Öte yandan William Henry, Boston'a 399 mil uzaklıktaki Baltimore'da kalıyor.

Üvey ailemin on altı yaşında Robert Allan adında başka bir çocuğu daha var. Ona tahammül edemiyorum. Benden nefret ediyor çünkü ailesinin parasının bana kalacağını düşünüyor. Sürekli benimle uğraşıyor.

Okulda beni "Tuhaf" diye çağırıyorlar fakat başkalarının ne dediği umrumda değil. Kendim olarak kime ne zarar veriyorum ki? Hepimiz biraz tuhaf değil miyiz? Kimin bir takıntısı yok ki? Normal olduğunu söyleyen ve sürekli başkalarını rahatsız eden insanlar daha mı iyi? Ben tuhaf olmanın eşsiz

olmak anlamına geldiğini düşünüyorum. Bence bu bir kusur olmaktan çok bir ayrıcalık.

Her şeyle geometrik şekiller yapmaya bayılıyorum; patates püresiyle kareler yapıyorum; bahçedeki küçük taşlarla üçgenler yapıyorum ve tozlu yüzeylerde, işaret parmağımın ucuyla, daireler çiziyorum. Nesnelere birbirlerine bitişik olacak şekilde sıralanmasına ve birbirlerine değmelerine dayanamıyorum; mesela çatal, kaşık, bıçakların veya renkli tebeşirlerin. Uyuyacağım zaman gözlerimi kapatmadan önce on üçe kadar saymalıyım. Ayrıca batıl inançları olan biriyim. Daha önce bulunmadığım bir yere ilk gidişimde yürüyerek bir daire çizmeliyim. Sabahları daima yere sağ ayağımla basarak yataktan çıkarım. Eğer bir gün hata yaparsam, hasta olduğum yalanını uydurmama rağmen bütün gün yatakta kalırım, aksi hâlde üvey ailem beni yatakta bırakmazdı! Gök gürültülü geceler boyunca örtülü karnımla ve sıkı kapatılmış pencerelerle yıkumu sağlama alırım. Bunu, hayaletlerin göbeğimi çalabileceklerini ve acımasızca yiyebileceklerini okuduğumdan beri yapıyorum.

Beni tuhaf olarak damgalamalarının bir diğer sebebi ise üvey babamın bir cenaze evi sahibi olması. Burası elbette benim sık sık ziyaret ettiğim bir yer: Üvey babam bana her kazdığı anda beni orayı süpürmeye gönderirdi. Bu, beni yer temizleme uzmanı yapmak dışında yüzlerce ölü görmemi sağladı. Bugüne kadar tam tamına dört yüz altmış ceset gördüm. Başta biraz korkmuş ve ürpermiştim fakat şimdi sadece sıradan bir vazife gibi geliyor. Bazen süpürmeyi bitirdiğimde boş tabutlarda biraz kestiriyorum ve üvey babama hiçbir şey söyle-

medikleri için ölümlere minnettar kalıyorum. Ölümler arasında yaşamamın avantajlarından biri de şu: Kimseyi rahatsız etmiyorlar. Süpürgeyle tozlardan küçük daireler yapmaya; tozların duvarlarda yürüyen dev böceklerle, hamam böceklerine ve örümceklere dönüştüğünü hayal etmeye bayılıyorum. Ölümleri bile diriltecek kadar iğrençler.

Çok pragmatik bir adam olan üvey babamın zorlamasıyla daima siyah giyiyorum. Böylece kıyafetlerimdeki lekeler ve aşınmalar o kadar belli olmuyor ve üvey annem benimle daha az uğraşıyor. Bugünlerde sahip olduğum kıyafetlerin bir listesi: (Liste yapmaya da bayılıyorum!)

KIYAFETLERİM

- Altı siyah gömlek
- Üç siyah boğazlı kazak
- Bir siyah yelek
- İki siyah palto
- İki çift siyah ayakkabı
- Üç siyah iç çamaşırı
- Altı siyah tişört
- Üç siyah pijama

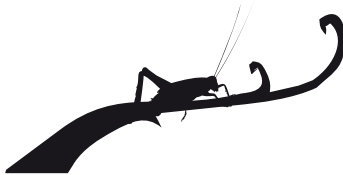
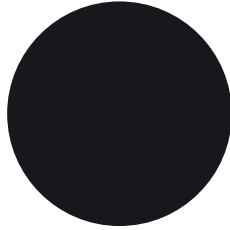

Sanırım siyah giymek aynı zamanda normal bir genç olarak görünmeme de yardımcı oluyor fakat bu benim için önemli değil çünkü siyah benim favori rengim. Karanlık ve gecenin rengi. Karanlığın içine girmeyi seviyorum. Gözlerimi kapattığım zaman, uçabilmekten, bir bizon sürüsüyle karşılaştığımı hayal etmeye kadar istediğim her şeyi yapabiliyorum. Aynı şey, yazdığım zamanda oluyor. Harika karakterler yarattığım ve gerçek olmayan dünyalar icat edebiliyorum. Bu yüzden büyüyünce yazar olmak istiyorum. Hepsinden daha iyisiyse hayal gücüyle, istediğim zaman, ölen annemi görebiliyorum. Bana yaklaşıyor ve kucaklaşıyoruz.

Bir keresinde resim dersinde çorba tabağı çizmemi istediler ve ben de aşağı yukarı şöyle siyah bir dikdörtgen yaptım:

Öğretmene bunun içerisinde mükemmel bir çorba tabağı gördüğümü söyledim. Ondan hayal gücünü kullanmasını istedim fakat yetişkinlerin çoğu gibi tabağı fark etmemeye devam etti. Sonra resmi daha belirginleştirdim:

Bir daire yaptım ve böylece en azından tabağı hayal ettirebilmeyi başardım. Bu nedenle de alıştırmayı geçemedim çünkü çorbayı görmesi için bir manevra yapmamıştım.

Kabul etmeliyim ki çok da “normal” olmayan bir tilsimim var: Formalinle dolu küçük bir şişe içerisinde sakladığım, bir ölüye ait bir göz. Onu bir süre önce üvey babamın cenaze evinden çaldım ve sürekli cebimde taşıyorum. Ayrıca gizli bir savunma silahı olarak da işime yarıyor. Eğer biri beni rahatsız ederse, bu gözü ona yaklaştırıyorum ve vakaların yüzde doksan dokuzunda beni rahat bırakmalarını sağlıyorum.

Ayrıca çok özel bir evcil hayvanım var, adını Neverland koyduğum bir karga. Bu onun telaffuz etmeyi bildiği tek kelime! Onu sürekli tekrar ediyordu, bu yüzden adına karar vermek çok zamanımı almadı. Evimizin çatısındaki bir çıkıntıda yaşıyor. Kışın çok soğuk olduğu zaman, onu uyuması için eski mobilyalarımızı sakladığımız tavan arasına koyuyorum. Bazen beni gittiğim yerlere kadar takip eder, sanki beni gökyüzünden korumak istermiş gibi. Bana okula kadar eşlik ettiği zaman, onunla arkadaş olduğumuzu kimsenin bilmemesi için aramızdaki ölçülü mesafeyi korumasını isterim. Kız kardeşim Rosalie onu tanıyan çok az kişiden biri. Üvey babam ve kardeşim tabii ki onun varlığını bilmiyorlar, çünkü eğer haberleri olsaydı eminim ki onun tüylerini yolacak ve tereddüt etmeden onu parçalayacaklardır.

Okula gitmenin dışında kendimi korku satmaya adadım. Evet, korkutmanın korkularını satıyorum. Küçük bir miktar para karşılığında, müşterilerim onlara sunduklarımdan birini seçebiliyorlar. Peki bu ne işe yarıyor? Çok basit. Müşterinin en

çok nefret ettiği kişiyi korkutmaya. Bunları nasıl uyguladığımı adım adım anlatan bir katalog bile yaptım. Zalim babaları ve bencil abileri korkutmaktan tutun da adaletsiz öğretmenlerden ve kalpsiz bakıcılardan intikam almak için olanlara kadar birçok korku satıyorum.

Hayalim, öz kardeşlerimle birlikte İrlanda'da bulunan Dublin'e babamızı bulmaya gidebilmemiz için gerekli olan parayı biriktirmek. Korkulardan oldukça fazla para biriktirdim ve şimdi daha da fazla kazanabileceğimi biliyorum. Boston Polisinin ünlü dedektifi Auguste Dupin, iki davayı çözmede kendisine yardımcı olmamı istedi: Morgue Sokağı'nda öldürülmüş olarak bulunan iki kadının ve cansız bedeni Charles Nehri'nde bulunan genç yıldız Mary Roget'in davası. Benim iş birliğim sayesinde ikisinde de katili buldular ve karşılığında iyi bir ödül aldım. Umarım başka davalarda da dedektife yardım edebilirim. Sorun şu ki üvey kardeşim Robert Allan korkulardan ve polise yardım ettiğim bu iki davadan kazanarak biriktirdiğim tüm parayı çaldı. Nasıl olacak bilmiyorum ama parayı kurtarmayı planlıyorum.

Daha fazla bekletmeden burada üçüncü hikâyemi sizlere anlatacağım.

Sanırım bu sizi biraz korkutacak.

Çok teşekkürler ve kocaman selamlar.

Edgar Allan Poe

TABUT

Diri diri gömülmek, şüphesiz, basit bir ölümün başına gelebilecek en korkunç şeydir. Başıma gelen tam anlamıyla bu. Vücut ölçülerimden biraz büyük bir kutunun içinde kilitli kaldım. İçerideki sıcaklık dayanılmaz, nefes alamazsınız. Boğulursunuz. Hareket etmek istersiniz ama bunu başaramazsınız. Aniden bir histeri ve sinir krizi geçirirsiniz. Birbirine çapraz bağlanan bileklerimle kollarımın neden vücudumun üstünde gerildiğini bilmiyorum. Onları şiddetle kaldırdım fakat yüzüme en fazla on beş santimetre uzaklıkta, üstümde duran ahşap bir kapağa çarptılar. Bir süre korkunç bir kâbusta olduğumu sandım. Fakat ne yazık ki hiç olmadığım kadar uyanıktım. Bir tabutun içinde kilitli kalmıştım. Korkmuş ve ölüme yaşamdan daha yakın olduğuma ikna olmuşum.

O lanet olası tabuta kilitlemiş olmam üvey babam yüzündendi. Her şey birkaç saat öncesinde başlamıştı. Üvey babam beni cenaze evini süpürmekle cezalandırmıştı. Bense, birçok kez olduğu gibi, üvey babamın bankaya gitme veya gelecekteki müşterileri ziyaret etme gibi işleri yapma saati olmasından faydalanarak tabutlardan birinde biraz kestirmeye karar vermiştim. Uyumak için en rahat ve konforlu olan tabutlar, kadife kumaşla kaplı olanlardır. Fakat yazın ipek olanları tercih ediyorum çünkü daha serinler. Üvey babam cenaze evine her zaman öğlen saat üçte gelirdi. Fakat bu kez zamanından önce geldiği için beni uyurken yakalamıştı. Gözlerimi birden korkuyla açtığımda derin bir uykudaydım. Önümde duruyor, hiç de dostça olmayan bir ifadeyle beni izliyordu.

—Tabutun içinde uyumuş ne yapıyorsun? Seni lanet olası tembел!

Üvey babam öfkeyle kapağı üstüme doğru itti. Her şey karardı. Sonrasında tabutu anahtarla kilitletiğini ve adımlarının kapıya doğru nasıl uzaklaştığını duyabildim.

—İmdat, beni burada kilitli bırakma, çıkar beni, diye öfkeyle feryat ettim.

Ansızın bir sessizlik oldu. Üvey babam beni tabutta bırakmıştı. Ya ertesi sabaha kadar dönmezse? Ayrıca o gün yardımcısı Rudy Gigant'ı da görmemişim. Ya ona da izin verdiyse? Bu gayet de müm-

kündü. Haftalık cenaze programını belirten tahtada o gün için herhangi bir cenaze görünmediğini hatırladım. Normalde böyle bir durumda üvey babam Rudy Gigant'a izin verirdi.

Oyuna getirilip kapatıldığım ve güçlkle sığıdığım bu kapalı kutuda oksijenin giderek azaldığını hissediyordum. Ölüler aşkına, artık daha fazla dayanamıyordum! Hatta kusmak bile istedim. Ter damlalarının alınımdan nasıl aktığını fark ettim. Sakin olmaya çalıştım. Bir. İki. Nefes al. Nefes ver. Bunu başaramıyordum. Gözlerimi kapattım ve rahmetli annemi düşünmeye çalıştım; ikimiz de denizden gelen esintiyi içimize çekerek sahil boyunca koşuyorduk. Fakat birden her şey karardı; orada kapalıyken annemi hayal etmeyi bile başaramıyordum. Bir. İki. Nefes al. Nefes ver. Eğer sakinleşmezsem oksijensiz kalacaktım. Hiç bu kadar kötü bir şey yaşamamıştım. Öleceğimi düşünüyordum. Bir. İki. Nefes al. Nefes ver. Üvey babam beni buraya kilitlemiş olsa da vazgeçmeyecektim. Yeniden bağırmaya, tabutun kapağına el ve ayaklarımla vurmaya başladım.

—İmdat, imdat! Biri bana yardım etsin!

Gözlerimi kapattım ve saymaya başladım.

—1, 2, 3, 4...

Bunu çoğu zaman aklımı dağıtmak için yapardım, buna rağmen orada kapalıyken zaman sanki durmuş gibiydi. Rudy Gigant'ın anlattığı, sağken gömülen bazı ölülerin hikâyelerini hatırladım. Bunlar-

dan biri, nihayetinde hayatta kalan yaşlı bir adam, mezarlık bekçisi onu duyana kadar tabutta iki gün iki gece kapalı kalmış.

—454, 455, 456, 457...

Bu kadar insanın neden diri diri gömülmekten korktuğunu şimdi anlıyordum. Aklımı sayılarla dağıtmak gittikçe daha zor geliyordu. Her bir rakamın beni biraz daha sona yaklaştırmasının acısını hissediyordum. Kaça kadar dayanmayı başaracaktım?

—1.211, 1.212, 1.213...

O anda cenaze evinin kapısının açıldığını duyduğumu sandım. Kalbim umutla hızla atmaya başladı. Çaresizce çılgık atarak tabutu yumrukladım:

—İmdat, imdat! Buradayım!

Birisi cenaze evinde yürüyordu.

—Burada, buradayım!

—Orada biri mi var?

Rudy Gigant'ın sesini tanıdım.

—Rudy, beni buradan çıkar, lütfen, diye yalvardım.

“Tabutun anahtarları nerede?” diye bağırdı üvey babamın yardımcısı.

Umutsuzca fısıldadım, artık daha fazla dayanamıyordum.

—Bilmiyorum. Lütfen, beni buradan çıkar, gerçekten ölüyorum.

Neyse ki gençliğinde hırsız olan Rudy Gigant kildi zorla açmayı biliyordu. Bir tornavida arayıp bul-

du ve hiç zorluk çekmeden tabutun kapağını açmayı başardı. Sonunda ışığı görmüştüm ama bana gerçekten de olağanüstü bir rahatlama veren şey havayı hissetmek oldu. İlk saniyelerde havayı içime çekmek için olabildiğince hızlı nefes alıp verdim. Gigant bana tuhaf tuhaf baktı.

—Orada kapalı kalmış ne yapıyordun?

Ben nefesimi düzeltmek için havayı içime çekmeye devam ediyordum.

—Üvey babamdı, diye kekeledim.

Rudy Gigant bana acıyarak baktı, yine de hiçbir şey söylemedi. Sonuçta cenaze evinde bir işçiydi ve işini kaybetme korkusuyla patronuna hakaret etmeye cesaret edemedi. Fakat Rudy üvey babamın benden nefret ettiğini çok iyi biliyordu.

Gitmeden önce ona kocaman sarıldım.

—Hayatımı kurtardın, çok teşekkür ederim.

Rudy gülümsedi.

—Seni benim kurtardığımı babana söyleme.

—O benim babam değil, üvey babam, diye düzelttim onu.

Onun babam olduğunu söylemesi beni çok rahatsız ediyor. Benim gerçek bir babam var ve onunla bir gün buluşacağıma inanıyorum.

Cenaze evinden çıkınca, birkaç aydan beridir tanıdığım, *Boston News* gazetelerinin genç satıcısı Charlie ile karşılaştım. Yüzü süt gibi bembeyazdı ve minik burnu otuz tane çille kaplıydı. Benim sayemde ilk gazetesini satmıştı ve o zamandan beri arkadaş olmuştuk. Her gün gazetelerle dolu dev bir çuval yüklenerek mahallemizde dolaşıyordu. Onu o saatte orada görmek tuhaf gelmişti fakat *Boston News*'in özel bir akşam baskısı çıkardığımı söyledi. Bu, önemli bir haber çıktığı anlamına geliyordu. Bu yüzden Charlie birkaç saat fazla çalışmak zorunda kalmıştı.

“Bir başka çocuk daha ortadan kayboldu!” diye ilan etti ve çuvalında taşıdığı gazetelerden birini bana gösterdi.¹

---

¹ e.n: RIP(İng.): Huzur İçinde Uyu.

ON YAŞINDAKİ ÇOCUK KAÇIRILDI MI?

Gazetemizin iyi bir kaynaktan edindiği bilgiye göre henüz on yaşında olan Daniel Faust adındaki bir çocuk iki gündür kayıp.

Bu olayın, iki aydan fazladır hiçbir haber alınamayan Michael Bloom'la bağlantılı olmasından endişe ediliyor. Sekiz yaşındaki küçük Bloom en son, okuduğu İngiliz kolejinden çıktıktan sonra ekmek almaya giderken görülmüştü. Fırın evinin yanında bulunuyordu. Fakat sözü edilen yere hiç gitmemiş. Bir görgü tanığının ifadesine göre bir kadınla birlikte Yeni Köprü'nün bulunduğu yere gidiyormuş. Tanık onun cesedinin Charles Nehri'nde olabileceğini ifade etmiş; Fakat yoğun arama çalışmalarına rağmen herhangi bir ipucu bulunamadı.

Ne yazık ki Daniel Faust'un bulunabileceği yerlere dair de bir ipucu yok. Bunun bir kaçırılma vakası olup olmadığını doğrulamak için Boston Polis Merkezi ile iletişime geçmeye çalıştık ama açıklama yapmayı reddettiler.

Davayla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek için Boston News'in gelecek baskılarını bekleyin.

Cenaze evinde yaşadıklarımından o kadar etkilenmişim ki haberin ciddiyetini anlamak için iki kere okumam gerekti. Ayrıca iki çocuklu bir çift, gazete-

lerden bir tane almak için yanımıza yaklaştı ve onu orada okumaya başladı. Karısı ellerini başına koydu: Daniel Faust sadece on yaşındaydı, büyük oğluyla aynı yaşıydı.

—Bu şehir gittikçe daha tehlikeli bir yer olmaya başladı. Yakında sokağa bile çıkamayacağız.

O anda Bayan Grander bulunduğumuz yere doğru yaklaşıyordu. İşte bu kötü şans. Birçok insan çok konuştuğu ve konuşmaya başladığında kimse durduramadığı için onu dedikoducu olarak bilir. Tam da beklendiği gibi Daniel Faust'un kaybolduğu haberini almıştı ve laf kalabalığına başladı:

—Gerçekten bu şehirde gittikçe daha fazla hırsızlık, cinayet ve kaçırılma olayları oluyor. Nereye gidiyoruz böyle? Sinir bozucu. Kendi mahallemizde artık daha fazla ev soyuluyor, neredeyse hepsi de geceleri. Bunlar silah zoruyla soygun yapan tehlikeli suçlular.

Sonra, beni azarlamak için bana daha fazla yaklaştı.,

—Sen Edgar, yalnız dolaşmak yerine ailenle eve gitmelisin. Neredeyse akşam olacak.

Onun söyledikleri üvey babamın yaptıklarını bana yeniden hatırlattı ve öfkeyle atıldım:

—Onlar benim ailem değil, üvey ailem.

Beni rahat bırakması için formalin içinde sakladığım ölü gözü ona bir kez daha gösterdim. Neyse ki onu görmeye alışmamıştı. Her seferinde daha fazla

iğreniyor gibiydi! Bağırmağa başladı ve olanca hızıyla uzaklaştı. Gülmekten duramıyordum.

Eve vardığımda, doğruca üvey babamın bulunduğu salona gittim, boynunu yakaladım ve ellerimle onu boğmaya başladım. İntikamım korkunç olacaktı. Yüzü gittikçe daha fazla kızarıyordu, fakat aldırış etmedim. Onun bana yaptığı şey insanlık dışıydı. Bedelini ödemeyi hak etmişti.

Başımı sallayarak gözlerimi açtım. Hiçbir zaman üvey babamla yüzleşmezdim. Karşımda gazete okuyarak oturuyordu. Kafasını kaldırıp baktı ve şeytani bir gülüş fırlattı.

En kötüsü de yaptığı “şaka”yı üvey kardeşim Robert Allan’a anlatmasıydı. Bana durmadan gülüyordu. Öfkeyle mutfığa doğru yöneldim. Acımı dindirebilen çok az şeyden biri de üvey annemin hazırladığı tereyağlı kurabiyelerdi. Benim için onlar dünyanın en iyileriydi. Onları yiyince her şeyi unuttuyordum. Her zaman kurabiyeleri koyduğu kavanoza uzandım. Boştu.

—Kardeşin onları az önce yedi, diye hayıflandı üvey annem.

—O benim kardeşim değil, üvey kardeşim.

Robert Allan'ın beni kızdırmak için bütün kurabiyeleri yediğini anladım. Bana her zaman çok kötü davranırdı fakat “başsız kadın” korkumu (en favorim olanlardan biri) onun üzerinde kullandığımdan beri benden daha fazla nefret etmeye başladı. Üstelik kardeşlerimle birlikte öz babamı aramaya Dublin'e gitmek için biriktirdiğim tüm parayı da çalmıştı.

—Robert Allan ve sen arkadaş olmaya çalışmalısınız, diyerek bizi barıştırmaya çalıştı üvey annem.

Onu daha fazla üzmemek için kafamı salladım. Bu ailede bana iyi davranan tek kişi oydu.

Akşam yemeği boyunca Daniel Faust'un ortadan kayboluşu konuşuldu. Tıpkı Bayan Grander gibi üvey annem de şehirde gittikçe artan suçlardan dolayı oldukça endişeliydi. Üvey kardeşim ve benden sekiz kat daha fazla dikkatli olmamızı istedi. Üvey babam bana nefretle baktı.

—Eminim bazı babalar oğlunun alınıp götürülmesini fazla umursamayacaktır, dedi.

O akşam morina balığı yiyecektik. Dünyanın en kötü balığı. Bu balıktan nefret ediyorum: Tadı bana iğrenç geliyor ve özellikle güçlü kokusu beni korkutuyor. Üvey annemin tabağımızı doldurma takıntısı gibi ben de morina balığından nefret ediyorum.

Üvey kardeşim babası sayesinde gülüyordu. Fakat ben kendi yöntemlerimle ikisinden de intikamımı alacaktım. Odamda sakladığım yanar hâldeki iki küçük siyah mumu masanın altına yerleştirdim. Söylenildiği gibi siyah mumlar, yanında bulunan kişilere kötü şans getiriyordu. Şu durumda ise üvey babama ve Robert Allan'a. İkisi de en kötüsünü hak ediyordu. Üvey kardeşim bana saldırmaya devam etti. Bir yandan göz ucuyla bana bakarken anneme döndü:

—Bu morina balığı çok lezzetli, daha sık pişirmelisin.

O anda üvey babam burnuyla kokladı.

—Yanık kokuyor!

Kokuyu ben de almıştım. Robert Allan masanın altındaki mumlardan birine tekme atmıştı; mum birkaç santim hareket etmiş ve neredeyse yere kadar uzanan masa örtüsünün bir ucunu yakmıştı. Hızlıca birkaç bardak suyla ateşi söndürdük. Üvey babamın beni öldüreceğini düşündüm, çünkü her şeyden beni sorumlu tutmak onun adetiydi. Neyse ki bir müttefik buldum: Üvey annem. Üvey babam beni dövmesin diye o mumları koyanın kendisi olduğunu söyledi.

—Neden onları masanın altına koydun? diye sordu şaşkınlıkla.

Üvey anneme minnettardım (bu beni ilk kurtarıcı değildi), fakat bu kez inandırıcı bir açıklama yapamayacak olmasından korkuyordum. Ama yanılmıştım.

—Bu, kötü ruhları uzaklaştırmak için, diye uydurdu kendinden emin bir biçimde.

Hepimiz sessizce yemeğimizi yemeye devam ettik.

Akşam yemeğinin ardından üvey annem iyi geceler demek için odama geldi ve ben de bu sayede yardım için teşekkür edip ondan özür diledim.

—Evi yakabilirdin, diye azarladı beni.

Beni yanağımdan beş kere öpmesine izin verdim. Sonra gitti. Üç dakika geçtikten sonra, ev tam sessizleşmişti ki üvey kardeşim odama girdi ve üstüme doğru atıldı.

“Sana yemin ederim ki bir gün seni gerçekten öldüreceğim,” diyerek beni sarstı, “İşte o zaman bir tabuta ihtiyacın olacak...”

Yutkundum. Tehdidini gerçekleştirebileceğini biliyordum.

Yeniden yalnız kaldığımda annemin madalyonunu aradım. Parmağımın ucuyla on beş daire çizerek onu okşadım. Onun hatırası olmadan ben ne yapardım. Sevgili kargam Neverland olmadan da... Bana selam vermek için pencerenin önüne konmuştu. Her

